

EEN NIEUWE RELIGIE OF JUIST NIET?

DE UITDAGINGEN VOOR DE LEZERS VAN HET URANTIA BOEK IN
DE HUIDIGE TIJD.

Amersfoort, 21 augustus 2007
Karen Huigsloot

Een nieuwe religie of juist niet? Wat zijn onze uitdagingen?

Wat zijn de uitdagingen voor de lezers van Urantia Boek in deze tijd. Het Urantia Boek, dat als 5^e openbaring, de Openbaring van Waarheid wordt genoemd. Een openbaring die ook wordt aangeduid als 'epoque', een woord dat volgens van Dale aangeeft dat het gaat om een gedenkwaardig tijdperk. Wolters vertaalt epochal met een buitengewoon gewichtig tijdperk betreffend of een baanbrekend tijdperk.

Wanneer ik de betekenis van deze woorden goed tot me door laat dringen, dan komt bij mij het besef, dat we hier een boek van ongekend belang in handen hebben gekregen, een Boek dat door onze Schepper aan ons is toevertrouwd. Soms voel ik een verantwoordelijkheid, die zo groot is, dat het me beangstigt en me bijna verlamt, me bijna doet besluiten om me er maar niet mee te bemoeien, de kans om het te verprutsen is zo groot. De geschiedenis leert ons immers dat er veel valkuilen liggen op de weg van stervelingen na een openbaring.

Vervolgens bedenk ik dan ook weer: als Hij zoveel vertrouwen in ons heeft, dan zou ik er ook wat meer vertrouwen in moeten hebben, dat wij voldoende zijn toegerust om de aan ons gegeven verantwoordelijkheid te kunnen dragen en de uitdagingen van het Boek te kunnen aangaan. Bovendien mogen we ook rekenen op alle hulp die we nodig hebben.

En de geschiedenis kan ons helpen, we kunnen die valkuilen bestuderen en vervolgens proberen ze te vermijden. Iets wat ongetwijfeld weer tot andere problemen zal leiden, maar dat is nu eenmaal een onvermijdelijk deel van de evolutie en ons leerproces.

Een van mijn leraren heeft mij eens voorgehouden: Zonder fouten gaat het niet. Waarmee hij bedoelde, laat je niet tegenhouden door de kans op fouten, ze horen bij het leerproces. Geen fouten willen maken is eigenlijk uit het leven stappen. Of zoals Jezus binnen de vergelijking met de 10 talenten aangaf, geen fouten willen maken is zo ongeveer hetzelfde als je potenties en capaciteiten tot groei niet inzetten maar ze in de grond stoppen en ze ongebruikt weer teruggeven.

Maar wat zijn dan die uitdagingen waarmee Michael van Nebadon ons confronteert door deze Waarheid aan ons te openbaren? Weten wat wij nu weten na het lezen van het UB, geeft deze wetenschap verplichtingen? En zo ja welke verplichtingen zijn dat en op welke wijze kunnen wij daar concreet vorm aan geven? Toch niet door weer een nieuwe godsdienst in het leven te roepen en daarmee bij te dragen aan verdere versplintering. Maar hoe dan wel? Ik worstel al een poos met deze vragen en kom er niet goed uit. Ik wil ze daarom aan u voorleggen en hoop daar vanmiddag binnen de workshop met u over van gedachten te kunnen wisselen.

Om u en mijzelf te helpen bij deze vragen ben ik op zoek gegaan naar wijze woorden die al over dit onderwerp geschreven zijn. Ik heb een en ander gezocht en gevonden in, natuurlijk, het Urantia Boek. Daarnaast zijn op de websites van de Urantia Foundation en de Urantia Association International en the Urantia Book Fellowship al veel artikelen te vinden. Sommige artikelen beschrijven de gedachtevorming over deze vragen, terwijl andere artikelen al ervaringen van verschillende projecten beschrijven.

Wat zegt het Urantia Boek?

Het Urantia Boek zegt veel over de gevaren van organisaties, van priesterschap, vaste vormen van rituelen en diensten. U heeft ze ook allemaal gelezen, er wordt regelmatig gewezen op betreurenswaardige gevolgen van institutionalisering: de dogma's, de regels, de verstening van wat eens levend waar was, rituelen die hun bezielende betekenis verliezen of gebeden

die gedachteloos worden geciteerd. Jezus weigerde niet voor niets iets op te schrijven of om gebeden vast te leggen. Een onderneming vol risico's dus en aanvankelijk voor mij ook een ernstige waarschuwing om zo'n organisatie vooral te vermijden.

Maar dan geven verschillende bovenmenselijke wezens binnen het Urantia Boek ook aan dat een organisatie onvermijdelijk is voor een levende religie.

Op pagina 1076 zegt een Melchizedek van Nebadon: Religie kan moeilijk blijven leven als een persoonlijke gewoonte van geïsoleerde individuen. De religieuze leiders hebben steeds op de navolgende wijze gedwaald: omdat zij het onheil van geïnstitutionaliseerde religie zien, trachten zij de techniek van het groepsfunctioneren teniet te doen. Zij zouden er beter aan doen het ritueel te hervormen in plaats van het geheel af te schaffen.

De Blinkende Avondster zegt op pagina 966:

Ongeacht de bezwaren en de belemmeringen heeft iedere nieuwe openbaring van waarheid een nieuwe cultus in het leven geroepen, en zelfs de herformulering van de religie van Jezus moet een nieuwe passende symboliek ontwikkelen. De moderne mens moet een adequate symboliek vinden voor zijn nieuwe groeiende ideeën, idealen en loyaliteiten.

Dit hogere symbool moet voortkomen uit religieus leven, uit geestelijke ervaring. En deze hogere symboliek van een hogere beschaving moet gebaseerd zijn op het denkbeeld van het vaderschap van God en vervuld zijn van het machtige ideaal van de broederschap der mensen.

Niettegenstaande het feit dat de cultus altijd de sociale ontwikkeling heeft vertraagd, valt het te betreuren dat zoveel moderne mensen die geloven in zedelijke normen en geestelijke idealen geen adequate symbolen hebben, geen cultus voor onderlinge steun, niets waartoe zij behoren (965, een Blinkende Avondster van Nebadon).

En op pagina 1083 vervolgt de Melchizedek van Nebadon: Ofschoon het waar is dat de institutionalisering van de religie meestal afbreuk heeft gedaan aan haar geestelijke kwaliteit, is het ook een feit dat geen godsdienst er tot nu toe in is geslaagd in leven te blijven zonder de bijstand van een institutionele organisatie van enige omvang, groot of klein.

En naast alle bezwaren van institutionalisering, die in het Urantia Boek al worden genoemd, zie ik nog twee vraagstukken, waar ik mijn gedachten maar niet over rond kan krijgen. Het vormen van een organisatie rond het Urantia Boek heeft als groot gevaar, dat het boek belangrijker gaat worden, dan de waarheden die er in aangeboden worden. En daaruit komt mijn tweede gedachte naar voren, dat wanneer dit boek zo centraal wordt gesteld, het bijna onvermijdelijk leidt tot buitensluiten van mensen die het boek niet lezen, niet kennen of het niet willen lezen. Dat staat wat mij betreft haaks op het concept van broederschap.

Ook voor een dag als vandaag, zijn er vragen gekomen van mensen die het boek niet gelezen hebben, zij vragen of het zinvol is om naar deze dag te komen, zolang zij nog niet in het Urantia Boek gelezen hebben. Ik heb aanvankelijk geantwoord, dat ik denk dat voor hen lastig zou zijn. En dat zit me niet lekker, achteraf had ik hen graag hier willen hebben. Binnen de concepten van het universele Vaderschap van God de Vader en de daaruit voorkomende broederschap van ons allen, kan het niet dat er ergens grenzen worden getrokken.

Toch is het ook een feit dat elke vorm van organisatie een structuur kent en daarmee is er een begrenzing aangegeven. Telkens opnieuw kom ik tot deze twee conclusies en ik krijg het steeds maar niet voor elkaar om ze op een of andere manier te verbinden.

Wat zeggen andere artikelen?

In mijn zoektocht kom ik vanzelfsprekend uit op artikelen en ervaringen uit Amerika. De ontwikkelingen lopen daar immers ruim 40 jaar op ons voor.

Meredith Sprunger is een Amerikaans dominee, hij schreef in 2003 een artikel over zijn pogingen om met genoemde vragen om te gaan. Vanaf 1956 voert hij discussie over deze vragen.

Vanuit de verhandelingen over het leven van Jezus, ons aangeboden door de middenwezens, concludeert hij dat het erop lijkt, dat zij een pleidooi houden voor het aanpassen en herformuleren van de christelijke tradities. Ook de middenwezens verwijzen dus niet naar iets nieuws.

Als dominee had hij makkelijk toegang en hij trachtte aansluiting te vinden bij bestaande religies, net zoals Jezus aanvankelijk aansluiting zocht bij de leiders van religies. Jezus deed dat zowel tijdens zijn reis naar Rome als bij de leiders van de Joodse godsdienst in Jeruzalem. Jezus vond geen aansluiting bij de Joodse leiders, wel bij de leiders van de mysteriën in Rome, zoals later zou blijken.

Sprunger schreef, in meer dan 40 jaar tussen de 10 en 15 duizend brieven naar prominente leiders binnen allerlei Christelijke stromingen, maar vond nergens een opening. Zijn conclusie is dat het nog lang zal duren, voordat de leiders van Christelijke stromingen bereid zijn om het Urantia Boek serieus te gaan bestuderen.

Op zichzelf is dat wel geruststellend voor de toekomst. De geschiedenis leert dat elk nieuw paradigma, dus elke nieuwe kijk op de werkelijkheid, of dat nu binnen religie, wetenschap, filosofie of theologie is, dat elk nieuw paradigma door bestaande culturen en krachtige structuren verworpen zal worden. Dat wordt ook door Sprunger onderkend, hij realiseert zich dat de gebruikelijke weg van nieuwe paradigma's loopt langs de inspanningen van gewone mensen, die op zoek zijn naar waarheid en in dit geval naar spirituele waarheid.

Wat ik geruststellend vind, is dat wanneer de negatieve werking van deze wetmatigheid zich herhaalt, het mij hoopvol stemt over de wetmatigheid van de positieve werking, namelijk dat wij als gewone mensen in staat zullen zijn deze nieuwe openbaring te kunnen uitdragen.

Sprunger heeft dan ook tegelijkertijd een andere weg bewandeld, een die veel succesvoller was, namelijk de bestudering van het Urantia Boek binnen de setting van de zondagschool. Onderdelen van een verhandeling werden uitgedeeld, bestudeerd en besproken.

Nou denk ik niet dat ieder van ons bij een zondagschool kan aankloppen en zo maar met het Urantia Boek verwelkomd wordt. Wat ik uit dit voorbeeld lees, is dat dominee Sprunger een kans heeft gezocht en gevonden binnen zijn bestaande werk.

Tot een religieuze organisatie op basis van het Urantia Boek was het in 2001 nog niet gekomen: The Urantia Foundation, the Urantia Association International en the Urantia Book Fellowship melden nadrukkelijk geen religieuze organisatie te zijn.

Maar ondertussen groeit in de wereld het aantal zoekers naar spirituele waarheid en bij velen groeit ook het verlangen ergens bij te horen, een gemeenschap waar zingeving en betekenisgeving gedeeld kan worden. De behoefte aan spirituele voeding. Waar kunnen lezers met het verlangen naar een gemeenschap dan terecht?

Sprunger besluit samen met Sherilyn Henry daarom destijds de 1^e spirituele organisatie op te richten, de Spiritual Fellowship, die de waarheden uit het Urantia Boek wilde uitdragen in de wereld. De grondleggers van deze organisatie kwamen veel startproblemen tegen, waardoor de leiding onderling wisselde. Ik heb hem gemaild en gevraagd hoe de ervaringen zijn geweest tot nu toe, maar daar heb ik niet zo'n duidelijk antwoord op gekregen.

Conclusies

De mooiste weg lijkt, ook door het Urantia Boek gestimuleerd, om aansluiting te zoeken bij bestaande religieuze organisaties en de lessen van het Urantia Boek als aanvullend te integreren binnen bestaande religies. Deze weg lijkt wijzer dan een nieuwe religie te ontwikkelen. Echter de bestaande organisaties lijken daar nog niet aan toe volgens de ervaringen van Sprunger. Het Urantia Boek waarschuwt ons ook dat 'andere religies benaderd zouden moeten worden vanuit de erkenning van de waarheden die men gezamenlijk heeft, terwijl men zich ervan zou dienen te weerhouden nadruk te leggen op de verschillen (1671), daar lijkt toch een opening te worden aangeboden. Vanuit de lezing van Henk begrijp ik dat openbaring weer een nieuw tijdperk van evolutie inluidt en ik denk dat wijsheid, tact en geduld de grote uitdagingen zijn.

In het Urantia Boek wordt regelmatig aangehaald dat binnen de wetten van de universa alleen evolutie tot progressie leidt; revolutie zal uiteindelijk alleen leiden tot een stap achteruit. Deze weg is langzaam en lijkt meer weggelegd voor individuele leden van die reeds bestaande religieuze organisaties, dan voor de leiders van de bestaande structuren. Een andere weg, die voor de individuele lezers is weggelegd is door gedrag de lessen van de verhandelingen uit te dragen. Jezus zegt meerdere malen dat het niet zo zeer de woorden zijn, waar mensen naar zullen luisteren, maar dat zij veel eerder een voorbeeld zullen nemen aan gedrag. En zoals John al heeft toegelicht kan een voorbeeld sterk werken, wanneer de leerling er voor openstaat.

Ondertussen, denk ik, zijn er ook stappen die wij als groep van lezers van het Urantia Boek wel kunnen zetten:

- Boven alles het stimuleren en ondersteunen van studiegroepen, dit is een vorm van organisatie die iedereen kan insluiten. Ik weet dat er studiegroepen zijn, die al lang een vaste samenstelling hebben en daar goed bij floreren. Toch denk ik dat nieuwe leden, die net beginnen met lezen een positieve, verfrissende inbreng kunnen hebben in deze groepen en de leden weer een stap verder kunnen brengen.
- Het openstaan voor nieuwe lezers is naar mijn mening van groot belang. Er is vraag naar studiegroepen in het Zuiden, het Oosten en het Noorden van het land. Hoewel de vraag niet groot is, blijkt wel dat elk nieuw lid weer andere leden aantrekt.
- Het ontwikkelen van workshops over thema's. Ik denk hierbij aan workshops, die bijvoorbeeld 1 maal per maand op zondag centraal in het land gegeven kunnen worden.
- Zoeken naar aansluiting met jonge lezers onder andere door het ontwikkelen van bijeenkomsten juist voor de jeugd, die een grote behoefte heeft aan het gezamenlijk delen en ontwikkelen van eigen spiritualiteit en religie;
- Integratie van nieuwe waarheden: het leven na de dood, de nieuwe avonturen, de broederschap die zich verder uitstrekt dan deze wereld, het feit dat wij niet in de steek gelaten zijn na de ongelukkige ontwikkelingen in dit stelsel en op deze wereld, maar dat er onvoorstelbaar veel hulp en bescherming beschikbaar is en daadwerkelijk geleverd wordt. Dat wij werkelijk niet hoeven te wanhopen.
- Voorzichtig het bestaan van het Urantia Boek meer publiekelijk maken.
- En ten slotte is er het voornemen om jaarlijks een bijeenkomst te organiseren voor alle mensen die de leringen uit het Urantia Boek een warm hart toedragen om met elkaar de boodschappen levend te houden.

Vraagstelling voor de workshop

Wat roept deze lezing bij je op? Waar zou jij als lezer van het Urantia Boek, als je diep in je hart kijkt, dienstbaar aan willen zijn?